

min korte Bemærkning kun ønsket Oplysning om eet Punkt, og med Hensyn til Besvarelsen deraf viste det ærede Medlem sig fuldkommen blank. Det ærede Medlem siger, at det er mere retfærdigt. Det er altsaa en Paastand. Han begrundet dette med at sige, at det er mere retfærdigt. Det er ogsaa en Paastand. Men man kan ikke begrundet en Paastand ved at gentage den samme Paastand. Ejendommene betaler joingen Skat, det er dog Ejerne, der betaler Skatten. Men saa er det et Spørgsmaal, hvad det er for et Retfærdighedsprincip, som paabyder, at af to Mænd, hvis økonomiske Forhold er fuldkommen ens, den ene, som sidder med en Ejendom, skal have Skattepaalæg, men den anden, som ingen Ejendom har, skal have Skattelettelse. Hvad er det for et Retfærdighedsprincip, som byder det? Det er det, jeg har spurgt om; men det ærede Medlem har ikke givet den mindste Antydning af, hvori dette laa.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Henningsen har Ordet for en kort Bemærkning, og dermed maa de korte Bemærkninger afsluttes for denne Gang.

Henningsen: Der er i hvert Fald for Byernes Vedkommende akkurat det samme Retfærdighedshensyn som for Landkommunerne. Hvis det ærede Medlem er tilfreds med Fordelingen paa Landet, hvorfor mener det ærede Medlem saa, det er saa uretfærdigt i Købstaden? Vore Købstæder udskriver kun en 6—7 pCt. i Form af Skat paa fast Ejendom, Gennemsnitsprocenten for Skat af faste Ejendomme i vore Landkommuner er 60. Hvis den Fordeling er retfærdig paa Landet, maa det ogsaa være retfærdigt at gaa noget i samme Retning i Byerne. Men jeg kunde have Lyst til at spørge det ærede Medlem: Finder det ærede Medlem, at det Forhold, som for Øjeblikket eksisterer i Byerne, er retfærdigt?

Aksel Jensen: Naar man sammenligner den Varme, hvormed det ærede Medlem Hr. Henningsen omfattede Grundskyldsprincippet, med den Kritik, som det ærede Medlem rettede mod forskellige Punkter i Lovforslaget, ser man, hvor vanskeligt det er at forene den skatteteoretiske Betragtning, der gaar ud paa, at Jorden skal bære alle Udgifterne, med de praktiske Forhold. Jeg kunde derfor have Lyst til — idet jeg ganske vist er enig med det ærede Medlem Hr. Henningsen paa visse Punkter, nemlig dèr, hvor han kritiserede det foreliggende Lovforslag, medens jeg er ganske uenig med

det ærede Medlem dèr, hvor han saa varmt anbefalede det — at gøre nogle Bemærkninger om de forskellige Synspunkter, som det ærede Medlem Hr. Henningsen har gjort gældende, idet jeg netop paa Forhaand havde tænkt mig at komme ind paa at imødegaa en Del af disse Synspunkter. Fra Ejendomsskyldens Gennemførelse i 1903 til nu er der foregaaet en mægtig Stigning i Udgifterne for Stat og Kommune. Den Gang var de samlede Udgifter for Stat og Kommune ca. 150—160 Mill. Kr. aarligt, medens de samlede Udgifter for Stat og Kommune nu ligger et Sted mellem 800 og 900 Mill. Kr., altsaa en 5—6 Gange det førstnævnte Beløb. Den Kritik, der af og til rettes mod de Beskatningsformer, vi kender, tror jeg i høj Grad bundet i den mægtige Stigning, der har fundet Sted i Udgifterne, og jeg tror derfor, det vil være heldigt, at vi samtidig med, at vi drøfter den retfærdigste mulige Fordeling af Udgifterne, søger at komme ned paa et mindre Budget med færre Udgifter for Stat og Kommune. Jeg er ikke i Tvivl om, at det i betydelig Grad vil lette Arbejdet med Fordelingen af Skatterne, om vi samtidig kunde arbejde os nedefter. Naar det stadig er saa vanskeligt at faa Byrderne fordelt, tror jeg, at det i høj Grad skyldes, at Udgifterne er steget Aar for Aar, selv om de ganske vist i de senere Aar for Statens Vedkommende er bragt noget nedefter.

Ser man nu paa Regeringspartiets, Socialdemokratiets, Stilling til Beskatningsspørgsmaalet, viser den ret stærke Interessesættelse sig jo ved Beskatningen til Staten og ved Beskatningen til Kommunerne. Naar vi fra Venstres Side ved Fordelingen af de meget store Byrder, som vi erkender lægges paa Landets Skatteydere, har gjort et Forsøg paa at lægge dem lempeligst muligt derigennem, at vi er gaaet til en Beskatning af Luksusartikler eller i hvert Fald Artikler henhørende under et overflødigt Forbrug, som den enkelte kan undgaa, hvis ikke han har Raad dertil, eller hvis han ikke ønsker at give den Betaling, den Skat, man derigennem opkræver til Statens Behov — ja, saa har man, hver Gang der var Tale om en saadan Beskatning, mødt en stærk Modstand fra Socialdemokratiets Side. Vi erindrer endnu, hvorledes det gik med den nu opgivne Svesketold. Men ser vi saa paa Beskatningen til Kommunerne, specielt til Københavns Kommune, ja, saa nærer det samme Parti, Socialdemokratiet, ikke den fjerneste Ængstelse ved at gaa til en Beskatning paa 12—14 Mill. Kr. aarlig af nogle af de allervigtigste daglige Forbrugsartikler som Gas og Elektricitet, hvoraf hver enkelt Husholdning nødvendigvis maa